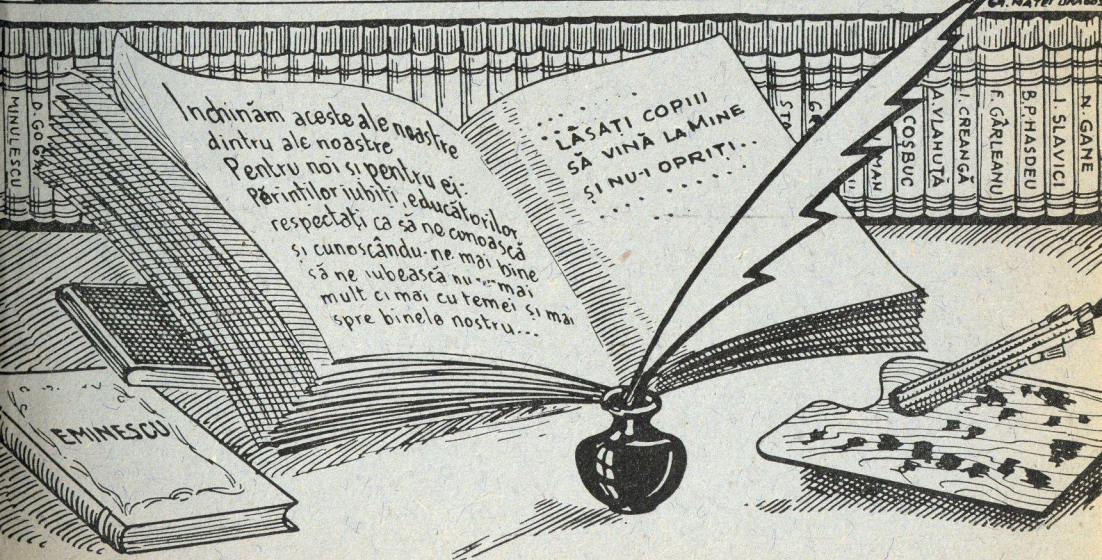
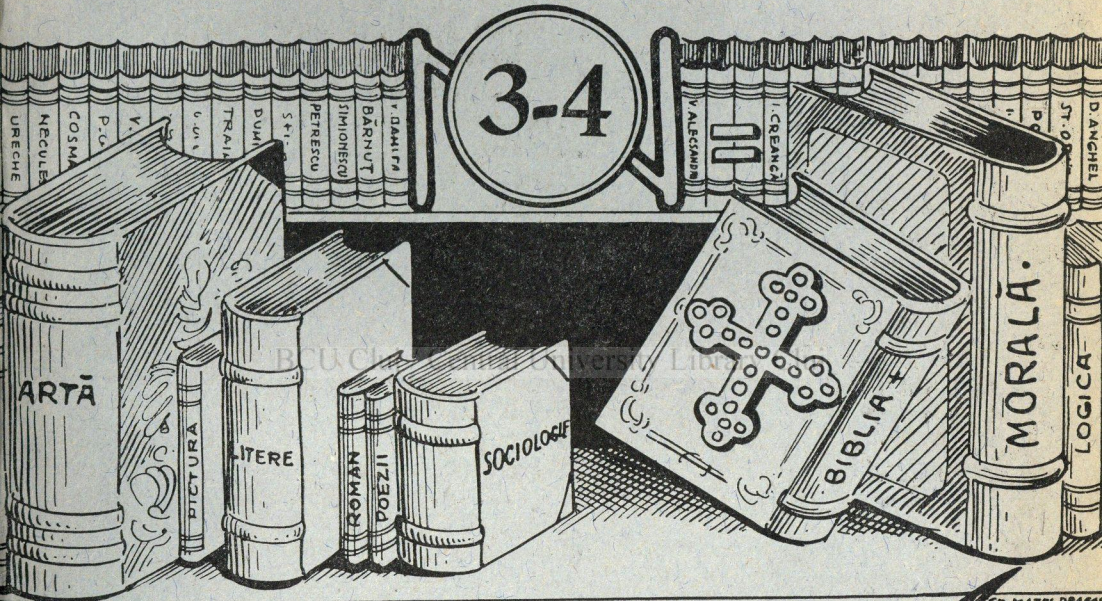

TARA VISURILOR NOASTRE

ORADEA - TIMIȘOARA

3-4

... ..
Cu vesele glasuri de tinere firi
Cuprinși de-amintirea străbunei măriti
Spre soare ni-e gândul și mergem
spre el
Lumina ni-e ținta și binele țel
Trăiască-ne țara și neamul.
„Imnul studenților“

Cu dreapta 'nălțată spre Tatăl de sus
Jurat-am pe tot ce strămoșii ne-au
spus :
Unire 'ntre frați și pe Domn să-l
iubim
Și altarul de jert'al națiunii să fim
Și sufletul neamului nostru.

... ..
GHEORGHE COȘBUC

CUPRINSUL:

<i>Augustin Cosma</i>	Fireasca tendința spre exotism și necunoscut	1
<i>Niky</i>	Cântec pentru cele ce au fost	8
<i>Vucu Mihail</i>	Mântuire	9
<i>Ionifa Buttea</i>	Părăsită	10
<i>Ioana St. Șeitan</i>	Plouă	11
<i>Gligor Bălțat</i>	Inșelare	13
<i>V. Pavel</i>	Vanitas	14
<i>Olariu Liviu</i>	Epigramă	14
<i>Valentin Dunăreanu</i>	Poveste	15
<i>Mata Bistra</i>	Cireș bătrân	16
<i>Tata</i>	Aia ahde	16
<i>G. Vlădoiu</i>	Sătucul meu	21
<i>Victoria S.</i>	Eroul	21
<i>Nelu Toma Dărășteanu</i>	De ziua ta	23
<i>Nicolae Marghetici</i>	Primăvară	24
<i>Paul Demetrescu</i>	Hotare noi	26
<i>Nana</i>	Floare de cireș	28
<i>M. R. Vidican</i>	Unui colț din țara mea	29
<i>Ionifa Buttea</i>	Făt-Frumos	30
<i>Elena Nicolau</i>	Imn	31
<i>Olaru Liviu</i>	Epigramă	31
<i>„Mircea Bena</i>	Epigramă	32
<i>Teofil Barbura</i>	Povestea unui fulg	32
<i>Traian Costa</i>	Pantum	34
<i>Daf</i>	Străluce lacul	35
<i>Sandu Balmoșan</i>	Epigramă	36
<i>Daf</i>	Neliniște	36
<i>Fulea Dorin</i>	Epigramă	36
<i>Niky</i>	Fulgi de nea	37
<i>Sandu Sabău</i>	Epigramă	37
<i>Niky</i>	Mama	38
<i>Vasile Mureșanu</i>	Epigramă	39
<i>Pop Andrei</i>	Așa trec prin lume	39
<i>„Țara Visurilor Noastre“</i>	Țara noastră	39
	Șezătoarea noastră	40

Tara Visurilor Noastre

Anul VI.

Martie-Aprilie 1942

No. 3 - 4

Revistă literară pentru tineret. Apare lunar, atară de lunile de vacanță sub conducerea prof. Augustin Cosma, Timișoara III., Vadul Călugăreni No. 2

Fireasca tendință spre exotism și necunoscut

Dacă ne dăm seama de marea sensibilitate suflătească a celor „ce au ochi pentru a vedea și urechi pentru a auzi“: — ceeace le-e dat doar lor și vadă și să audă; — sensibilitate ce vibrează la atingerea oricărei sensibilități asemănătoare; și dacă degetele dragostei noastre se poartă cu plăcere pe clapele menite a scoate sunetele, așezate în ele de Marele Maestru Creator: — e pentru ca să vibreze, nu ca să doară.

Dar a vrea să scapi de durere, e a vrea să scapi de vibrare. Și nu poți să scapi de ceeace-ți constitue elementul de a fi, ceeace ești — chiar de ai vrea.

Celor ce li s'a dat să aibă, ceeace alții râvnesc doar, — li s'a dat: pentru fi nevoiți să simtă, că nu sunt ai lor ca vrere; ci doar ca putere de a înfăptui: în cuvânt, marmoră, penel etc., ceeace trăește în gândul și vrerea tuturor celor ce au suflet de-a simți, fără de-a avea și puțința de-a sensibiliza, decât doar cu mijloace de rouă, ce pierie în fața razelor altor ochii, decât cei din vis.

Nu suntem ai noștri; nici ne putem pune de-a curmezișul drumului croit în noi, de sufletul ce caută a înțelege, pentru a se înțelege pe sine; nici avem dreptul să înfundăm ogașiile firești ce-l scot la *limanul celor de aproape*: pentru a nu ne desăvârși în noi iluzia că suntem chemați a scruta și cerceta depărtările de spațiu și gând; pe cari nici nu suntem în stare să-le cuprindem și apropiem, decât prin și după mistuirea celor de aproape!

Nu este salt în natura fizică, decât atât cât birue puțința mușchilor de a ne trece cu câteva lungimi de trup doar: *nici este altă legea naturii psihice*. Doar exercițiul îndelungat desăvârșesc „mușchii” spiritului ca să dea senzația; a se fi desprins cu totul de ceea ce doar pe atât de puțină vreme ne a dat a ne desprinde: ca să vină *inertia*, atât de greu de suportat, totuși atât de mântuitoare, care să-ne coboare pe pedestale reale și trainice, pe cari nu putem să le părăsim, decât pentru a le regăsi cu același dor, cu câtă vrere ni s'a părut că le renegăm.

Sunt frumoase depărtările, pentru cel ce le privește de pe pedestalele ce le face posibilă cuprinderea și măsurarea; dar gustarea depărtărilor căutate, — fie materiale, fie spirituale, — este deprindere de excursionist: care nu se poate prelungi peste o anumită măsură de timp și spațiu, ca să nu te pedepsească cu sentimentul atât de dezolant al vagabondajului...

Chiar și cuscutele, ce cresc și se desăvârșesc din seva trifoiului, au nevoie de rădăcini; pe cari sunt nevoile, pentru a putea trăi și a se dezvolta, să și le infigă în trunchiul gazdă...

Paserile călătoare, sunt călătoare tocmai fiindcă se rentorc la *cuibul* cald de amintirile și trăirea celor cărora le-a ocrotit el viața: puii crescuți în el, pentru a fi tocmai prin aceasta, cuibul, ceea ce-l constitue: izvor de viața nouă — ce se naște și razem al vieții — ce se desăvârșește.

Singur omul pare capabil să-și ducă casa trupului și a sufletului său în spate și să și-o așeze, unde i se pare că i-e bine... E o iluzie aceasta, pe care viața modernă o plătește cu atât de amar preț; al *desrădăcinării* celor ajunși în neputința de-a simți nevoița, — pentru a se desăvârși —: de-a le rămâne rădăcinile înfipite în solul firesc al familiei și al neamului, — al satului și al țării — din cari te-ai ridicat și de cari nu te poți depărta nepedepsit: Cel ce se depărtează conștient, nu poate să nu devină cuscută, — atât de frumoasă dela distanța privită dela cei de cari se desparte, dar tot atât de dezastruoasă pentru *solul* — peste care: pentru a-l înăbuși; nu *printre care*: spre a-l înnobila — îl așează inertia și neputința, mai mult decât voința.

E incontestabil atât de aleşuitor de îmbietor gândul de a vrea şi dorinţa de a putea pătrunde depărtările, exotice: ca gând şi sentiment, — încât, nici un tânăr, — cu posibilităţi de pătrundere ce trec peste comunul mediocrităţii — n'a putut să înconjure ispita ce-l atrage să iasă „dintru ale sale“; pentru a se pierde în realităţi nevăzute şi în neputinţă de a le simţi altfel, decât; *gustate* de pe *pedestalul solid al solului tău*; de pe care să priveşti cu ochii liberi ori binoclaţi realităţile, apropiate de mijloacele de comunicaţie ale spiritului. Mijloace ce-l duc spre al readuce, insetat, de unde a plecat cu dorinţa săturării de cele, de cari sufletul va fi veşnic şi cu atât mai insetat, cu cât se va adăpa mai mult şi mai cu sete.

Dat fiindu-i trupului, ca şi sufletului, nevoiţa de a se adăpa, ca şi *neputinţa de a se sătura* decât *de apa*, ce ne-o imbie oricare sol de naştere al oricărei vieţi. Apa, pe care, dacă n'am putea s'o scoatem din adâncimi în neputinţă de sondat — ne-o oferă pentru a o avea, norii cerului; şi care chiar între împrejurări de pustiiri fără de oaze, este mai aproape de putinţa de ostoierea setei, — decât oricare altă beaură, ce reuşeşte să facă şi mai inexorabili tocmai setea de apă.

Nu are altă lege spiritul şi sufletul: apa *lui* nu este a depărtărilor, nici la spaţiu, nici la timp, ci a intersităţilor ca pătrundere şi adâncire. Pentru a ne „adăpa“ nici nu trebuie s'o căutăm despărţindu-ne de noi şi de ai noştri, ci tocmai regăsindu-ne pe noi, şi cele ce ne face să devenim ceea ce trebuie să fim.

„Dacă ai cunoaşte Darul lui Dumnezeu şi ai şti pe Cel ce vorbeşte cu tine, tu ai cere dela mine şi eu ţi-aş da ție apă vie, din care dacă bea cineva nu mai însetează în veci“.

E singura apă pe care o căutăm, chiar depărtându-ne de ea. E singura apă care ne lipseşte, oricâtă beutura ni s'ar părea că ne poate răcori. E singura care ne stinge setea usturătoare de beutura pe care o dorim, dar al cărui gust inefabil îl simţim atât de rar: oricum, nici în depărtări, nici în înălţări, ci doar în adâncuri pe puţuri săpate în solul ineputabil, al celor din cari oricât ne-am înălţa şi depărta, e firesc să simţim că ne sunt şi ne ră-

mân rădăcinile tot mai mai adânc înfipte: pentru a nu ne pierde...

Este solul celor ce nu se văd, nici se pot spune, nici pipăi, — dar se simt; și din pustiul vieții, — ce ne pare de atâtea ori, fără de rost rezonabil, — suntem atrași; ocrotiți, liniștiți și adăpați, cu apa oazelor răsărite providențial în mijlocul nisipului arzător și ucigător al vieții din noi:

Este solul *credinței*: singurul fundament solid al celor văzute „cu ochii ce nu se'nșală, nici pot înșela“, — între cele pe cari ispitiți suntem a crede că le „știm“.

E atât de „constitutivă“ tendința sufletului nostru spre necuprins, nepătruns și neînțeles! Aceasta-i formează fundamentul neliniștii ce-l mână să caute Necunoscutul: pentru a se simți la limanul liniștii căutate în sentimentul găsirii Lui.

De aci tendința spre exotism, care ne minunează și atrage; fără să ne dăm seamă că exotism e: tot ceace, prin situarea sa în depărtarea spațiului și a neputinții de-a experia; tot ceace, prin neputința de-a ne apropia și a ni-l apropia constant și constitutiv — ne rămâne *necunoscut*: ceace este exotic pentru noi dela orientali, — poate fi exotic pentru ei; din felul nostru de a fi.

„Poate“, zic. Fiindcă, în realitate exotismul rămâne o „experiență“ a occidentalilor, cari o caută și li se pare că găsesc în viața orientului.

Lor, noi nu le suntem exotici, în sensul în care ne sunt ei nouă. Ei își aduc și duc cu sine și poartă printre noi fiind: casa sufletului lor; ca și melcul pe a sa; în care se retrag adăpostindu-se de tot ce instinctul le vădește a fi primejdie. Până când noi ne căutăm tocmai la ei, în orient, pentru a ne dobândi, casa sufletului, de care ne simțim: fără să putem găsi în afara de noi, ceace nu ne deprindem să simțim a avea și noi.

Și avem noi occidentalii, de atâtea ori iluzia, că am aflat ceace am căutat, acolo la ei. Sunt căroră li se pare a-și găsi, liniștea nesimțită aici, în netulburarea din afară de acolo. Este o iluzie în care se complac: dându-le viața orientului mai puține puțințe de a putea ieși — din sine și, mai constante nevoinței de-a rămâne și a se regăsi pe sine în

ceea ce duce cu sine de acasa : cele ce nu se pierd definitiv, — căci altfel n'ar putea fi regăsite...

„De nu veți rămâne întru mine și eu întru voi, nu veți avea viața *întru voi*“... În alt loc, oriunde, înzadar Mă veți căuta, nu Mă veți găsi... Nu vă veți găsi negăsindu-Mă pe Mine...

...Pentru ca să se găsească pe sine cineva, var să-L găsească pe El întru sine: căci „împărăția lui Dumnezeu este întru voi“...

...Necunoscutul, exotismul, viața, gândirea și simțirea lui a fost și este preocuparea tuturor marilor cercetători, cugetători și genii.

L-a preocupat adânc și pe marele nostru geniu Mihail Eminescu.

Operele lui, dar mai ales însemnările lui inedite sunt presărate cu gânduri, observații și sentimente ce dau toată aparența de-a putea fi mai mult decât simple coincidențe, vădite fiind familiarizări cu sentimentele din plenitudinea cărora au curs.

Este în aceasta încontestabil: o realitate mărită de lumina proiectată de o aparență.

Căci toate rădăcinile ființei lui Eminescu au fost adânc coborâte și legate de solul ființei neamului său: pe care instinctul său a simțit nevoia a-l cerceta în lungul și latul pământului locuit de neamul său — din cea mai fragdă tinereță și'n tot timpul vieții sale: pentru a-l cunoaște, cum nu l-a cunoscut și mai ales nu i-a cunoscut nimeni, nici până la el și pare că nici de atunci.

Care dintre fiii neamului până la el și dela el a avut o activitate atât de bogată, atât de atotcuprinzătoare, atât de revelatoare, atât de adânc cunoscătoare a tuturor problemelor din care trăește și de cari poate muri un neam, — ca Eminescu? Pe care le-a pătruns ca nimeni altul dintre toți născuții neamului, încât se învederează că și-a purtat în toate spațiile și timpurile realității și ale gândirii, cu sine, casa sufletului neamului întrânsul; emițându-și doar, ea și cuscutele, — haustorii, menite a aduna și aspira de oriunde și dela oricine, tot ce-l poate face a se lămuri pe sine și-a lumina și a ajuta pe ai săi pentru a le putea descoperi și desăvârși nevoința de a se cunoaște ajuta ei înșiși pe sine.

Dar Eminescu a fost un adânc credincios din instinct și ca moștenire; cum suntem încă toți Români; — cel puțin cei cu rădăcinile nașterii infipte în solul satului.

Ii mărturisesc credința lui, împreună cu credința în putința de mântuire a neamului său, tocmai nevoința de a se fi simțit el, — un smerit revizor școlar și redactor al unei foi (Timpul) cu un tiraj de câteva sute de exemplare, de-a se fi socotit el, *dascălul* neamului său; neam de țărani, totuși chemat în urma calităților lui: a uimi lumea, cu strălucirea măreției lui, când se va ivi feciorul de împărat, care să-i recunoască și potrivească, *Cenușotcii* ținută la vatră, „condurul“ croit pe sufletul lui mare de luminător de Neamuri.

Care credincios se poate închina mai pătruns de atâta lumină și atâta smerenie?

Rugămu-ne îndurărilor

Luceafărului mărilor...

Din valul ce ne bântue,

Înaltă-ne ne mântue.

Privirea-ți adorată

Asupra-ne coboară.

O Maică Preacură

Și pururea Fecioră,

Marie.

Dacă a ajuns să răbufnească în el durerea din adâncul sufletului său desnădejduit:

„Eu nu mai cred nimica, eu nu mai am credință“; cu aceeași putere de ciclopi dărâmată de munți, prăbușiți peste putința lui de-a respira adevăratul aer al vieții, — se roagă desnădejduit:

„redă-mi tinerețea mea, redă-mi credință“.

Dacă se închină cu atâta sinceritate, cu atâta curățenie și anihilare de sine, în fața unui Barbu Mumuleanu etc. e pentrucă-i vede: „sfinte firi vizionare“, cari: „*credeați* în scrisul vostru“; ca să conchidă, cu toată durerea unui suflet pustiit și ahtiat după cele de cari se plânge:

„noi nu credem în nimic“.

E groaznică răzbunarea formelor, simțite goale, — de

credința ce o simbolizează, — în cei ce le maimuțăresc! Deslănțuită, această răzbunare, ca un firesc cataclism, tocmai în sufletul celui, ce, instinctiv, îngrozindu-se de golă-tatea lor experiată, le-a desprețuit, neglijându-le și pe cele cari sunt necesare, celor ce cred, tocmai pentru a păstra și desăvârși credința din suflet, care, tocmai lipsită fiind de aceste forme, se pierde și irosește.

Această neputință a lui, de-a suporta viața formelor goale de credință, a celor ce, neputând învăța să creadă, dela cei credincioși, nu aveau căderea, nici putința să împărtășească altora, deși păreau chemați ceea ce înșiși n'a-veau; dar mai ales neputința de-a afla în juru-i și mai vârtos în masa străină de măimiți, popoțonați de păstori ai neamului de blânde și binecuvântate oițe ale lui Dumnezeu; neputința de-a găsi corespondența cuvântului rostit cu al gândului tănuit; a formelor literii ce omoară, în lipsa spiritului ce dă viață; împreună cu nevoința de-a căuta și neputința de-a afla căi mântuitoare de ieșire din labirintul, în întunecimea căruia își temea pierdut neamul; simțindu-i vloga subită de ventuzele atâtor păcate și nemernicii ale celor de sus; aceste l-au zăpăcit, acestea l-au înebunit.

Germenul „boalei“, dacă va fi existat, a pregătit doar sleirea puterilor firii în neputință de-a mai reface ceea de ce sufletul a devenit neputincios.

... ..

Pentru aceea prietene, oriunde te va duce drumul ori gândul vieții: să nu uiți că rădăcinile ființei tale sunt adânc înfipite în solul patriei și al neamului tău. Oriunde vei crede că te va „așeza“ viața, — în casa sufletului tău, purtată cu tine, va să te așezi și odihnești.

Tot ce aduci din afară de tine, — în tine va să desăvârșești. Stiind, simțind și crezând că nu ești chemat nici atâta să cuprinzi depărtările, nici să urci înălțimile, nici să pătrunzi adâncimile firii din afară de tine, *ci pe cele dintru tine*; de cari *singură credința* te apropie, ca să le simți și să le guști. Ca să simți într'adevăr că întreaga ta desăvârșire stă în cele ce te deplinesc înăuntrul tău; nu în cele ce te împopoțonează și îmbogățesc în afară de tine. Și oricât vei fi atras a cunoaște, a cinsti și a iubi atâtea și atâția, plaiuri și neamuri... a celor de sângele și legea

ta: familiei, a nemului și a țării tale va să-ți fie toate vrea și toată puterea ta, pe care moștenită va să o socotești, pentru ca să te ferească dobândită simțindu-o spre desăvârșirea lor și a ta tinzând.

AUGUSTIN COSMA

Cântec pentru cele ce au fost

În drumul meu flămând de orizonturi
M'am scuturat ca toamna nucii,
La fereastra albă a unui sanatoriu,
Unde'n fiecare noapte jefuiesc haiducii.

Și storc viețile ca strugurii lă cramă.
În zările deschise ca o carte,
Am căutat cuvântul care m'a născut
Și m'a lăsat dincoace de moarte.

Cu setea asta de a fi
Ce nici unul din strămoșii mei n'au fost,
La visele a nousprezece primăveri
Le știu balada pe de rost.

Dar mi-au obosit doinele în fluier,
— Ca tăcerile acordate'n toamnă —
Să pândească tristețile clipa de viață,
Ce o știu în mine doamnă.

NIKY

L. Com. Tim.

Mântuire

O, Tu Doamne ființei noastre rânduit-ai începutul
Și 'nainte-Ți ne stă astăzi mărturie tot trecutul.

După ce-ai chemat la tine pe Isus Hristos din lume
Noi creștini ne pomenirăm, sub un falnic mare nume.

Veacuri lîngi, cu toți vecini, am căutat s'o ducem bine
Cum ne-a fost și 'nvățătura Evangheliei creștine.

Dar când legea și moșia au cercat să ni le-apuce
Voevozii și poporul au luptat pe sfânta cruce.

Mulți eroi ai libertății și martiri ai legii sfinte
Cu nădejdea biruinței coborît-au în morminte.

Dacă totuși ne-a fost dată mai la urmă răstignirea
Indurat-am Doamne toate ca s'ajungem Mântuirea.

După «somnul cel de moarte» întru care ne-adânciră
Zorii zilei de înviere peste lume se iviră.

Și-atunci Duhul vremii, la porunca Ta Stăpâne
Rupt-a scrisul nedreptății și pecetele păgâne.

Opt sute de mii de piepturi, la chemarea steagurilor
S'au pornit să ne răzbune tot calvarul veacurilor.

Pe pământul plin de gloriei a lui Ștefan Voevodul
Umilirilor de veacuri le-au cântat pe veci prohodul.

Doina nu mai plînge versul despărțirii în hotară
Și nici Oltul nu mai duce jalea noastră 'n „altă țară“.

Toți Carpații țin pe umăr cerul sfânt al României
Și toți frați 'nbrățișează glia scumpă a moșiei.

O ! Stăpâne ! Dă-ne astăzi și unirea sufletească
Ca deplină să ne fie bucuria pământească.

Potolește vrăjmășia, sufletelor învrăjbite
Intărește duhul păcii, Evangheliei dorite.

Lasă Doamne ! lasă nouă, mila Ta din cer să vină
Și 'ndreptează pașii noștri spre cărare și lumină.

Să fim vrednici de răspunsuri la a doua Ta venire
Pentru fapte — pentru țară, ce ne-ai dat-o moștenire.

VUCU P. MIHAIL
elev C. D. L.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Părăsită

Iarăși soarele apune
Intr' o grea melancolie,
Sărutându-te cu o rază
Palidă-portocalie.

In odaia ta cea albă
Cade amurgu'n șoapte line...
Peste dealuri vine luna
Până'n cameră la tine...

Tu geloasă privești luna
Cum la juni în geamuri bate;
Ea îți mângăie cu-o rază
Sânii plin de sănătate.

Dacă 'n locul blondei raze
Ar fi tânărul iubit ?
„— Ingeraș fără putere
Niciodată n'a venit“.

„— Te aștept vis de fericire
Aștept clipa ca să vii,
Sub senine bolți cu lună
Să plângem ca doi copii“.

IONIȚĂ BUFTEA, elev
L. C. Timișoara.

P l o u ă

E după masă și e trist, căci plouă. Stau la geam și privesc afară în curte. Tot ce văd, e cu capul plecat. Și apa cade mereu. Văd cum curge încet o picătură, prelingându-se din vârful unei crăci în jos, tot mai jos, până când o frunză semeață o împiedică. Impăcată cu noul drum, se lasă încet ca un copilăș tupilat, și curge încetișor. Hop,... din viteza crescândă s'a lovit rău de o altă cracă ce-i stă în cale, și plici... cade jos printr'un salt acrobatic, în băltoaca din dreptul pomului, ce-i servise drept trambulină.

Ajunsa jos, își dă surorile picături la oparte cu dispreț, formând valuri aidoma voalelor unei rochii de bal.

Pomii în acest timp stau cu crengile plecate, spre pământul ce parcă s'a vopsit în negru.

Peste tot numai băltoace, în care picăturile de ploaie cad cântându-și eternul refren: plici... plici... parcă lăudându-se că pot răpi din puterea atot-stăpânitoare a rivalelor raze de soare.

Din cântecul și din conversația lor, parcă am înțeles ce vor să spună: doresc să stea câte-va ore și chiar zile întregi ca să facă necaz D-lui Soare! Copilele D-nei Ploi știu să tachineze pe căldurosul, și pe nesuferitul lor rival.

Deschid geamul și privesc spre cer vrând parcă să-l întreb: De ce tot plânge atâta? De ce produce atâtea necazuri și inundații? Și de ce ne mai udă cu atâtea lacrimi, cari nu folosesc decât poate la spălat pe cap?...

Degeaba întreb. Drept răspuns, nu primesc decât un zgomot de: plici!... și ceva rece pe nasul meu

care e și așa cărn, și care mă face să închid ochii repede. Brr. ce rece era!... Inchid geamul. Mă uit acum spre casa vecinului nostru, și văd toate ușile zăvorite.

Pe una din clanțele ruginite și negre, văd brobonele albe, așezate frumos la rând, așteptând parcă, ca copiii inspectia.

Un alt zgomot îmi atrage atenția: apa de pe casă curge cu putere, hodorogind prin burlanul gros. O parte din apă se scurge prin strașina găurită, făcând în pământ în dreptul găurilor, șențulețe prin cari se scurge la vale.

Sosește și Cășică, cățelușul meu, trist ca o curcă plouată, pe coridor, lăsând ștampila celor patru lăbuțe de pe locurile uscate, murdărind zidul lângă care s'a așezat.

— — — BCU Cluj / Central University Library Cluj — — —

Iată în mijlocul curții o jucărie uitată de vre-un copilăș. E o găinușe de lemn, de culoare galbenă spălăcită, cu gâtul mobil căzut într'o farfurioară de lemn albastră. Toată jucăria e așezată pe patru rotile.

Biata găinușe e tristă din cauza ploii; și capul îi e aplecat cu smerenie și înfricoșare. Coadă îi este lăsată în jos la fel cu a câinelui plouat. O sfoară ruptă și legată de jucărie zace în noroiul negru.

Incepe să se întunece și tot mai plouă. M'apucă somnul și mă trântesc pe canapea. Văd o găinușe frumoasă, îmbrăcată cu o rochie albă cu voale. Înconjurată de o sumedenie de găinuși tot atât de frumoase.

Vreau să întind mâna după rochia cea frumoasă, când simt ceva rece ca de lipitoare apăsându-mi-se pe picior și un pțțț!... ca de strănutat. Deschid ochii și descopăr nasul rege a lui Daș, mângâindu-mă.

Ne dându-mi încă seama de realitate, vorbesc buimăcită : lasă-mă să mă uit la rochia cu voale, dar obraznicul nu înțelege, ci începe să-mi vorbească în limba lui oprindu-se din când în când, spre a-și linge blana udă learcă.

Ce?... Unde sunt?... Marș afară Daș !... îl readuc eu la ordine. Unde sunt?... Unde este găinușa?... Așa-i da... visasem... Ce-i afară?... Ploaie ! ! !..

IOANA ȘT. ȘEITAN
cl. VI L. Carmen Sylva
Oradea — Timișoara

Inșelare

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Pe creștete de nouri plutește mândra lună
Pustiul cel sălbatic cu aur încunună.
Zâmbind ca o fecioară cu fața albă pală,
Prin spaț, la zeul soare privește cu sfială
Demult o urmărește voinicul roș ca focul
Ca omul ce'n viață își caută norocul,
Dar luna cea șireată mereu i se ascunde,
Pe unde s'o mai cauți, voinice, unde, unde?
Căci iasă numai noaptea ca morții din sicrie
Printre făclii de stele ea trece, o stafie.
... ..

Iar soarele nu știe că e 'ndrăgit de-o moartă
El razele-i divine prin spațiu și le poartă
Și 'n ele-o 'mbrățișează, cu dragoste-o desfată,
Dar luna îl privește cu tidva-i sidefată.

GLIGOR BĂLȚAT

Vanitas

Pe alea solitară	Sub cerescul baldachin
Frunzele-au țesut covorul	Al nopților cu stele
Troenind imensa țară	Cuprins de-al nostalgiei chin
Al cărei monarh e dorul	Demon al fericirii mele
melancolic.	zadarnic te aștept.

Ultimile foi uscate	Focul sacru al iubirii
Duse pe brațe de vânt,	Din vatra sufletului meu,
Cad troene 'mprăștiate	Stins în noaptea despărțirii,
Peste-a dragostei mormânt	Aprinde-l cu amorul tău
și singurătate-mi.	vestală.

Arborii cu goale ramuri	Pe bolta sufletului meu
Ca niște falange moarte,	S'a stins luceafărul iubirii,
Somnambulic bat în geamuri	Zadarnic te aștept mereu
Răsunând lugubru'n noapte	Demon bălaiu al fericirii
și în suflet.	mele.

BCU Cluj, Central University Library Cluj

V. PAVEL
cl. VIII. lit. C. D. Loga

Epigramă

Lui Fulea Dorin pentru poezia
„Răvaș pentru tine“...

*Răvașul tău e lung Dorine;
Uite al meu ce scurt va fi:
„Spun că ești băiat drăguț
„De-mi promiți că nu mai scrii“...*

OLARIU LIVIU
student la Acad. Artă Dramatică

Soveste

*Mi-a spus odată vântul o poveste
Să te alint cu ea în nopți târzii —
Poveste veche, poate tu o știi.
Dar seara când plângând mi-a spus-o vântul,
Era desprinsă parcă din poveste.*

*Se scuturau tăceri înfiorate
Din ramurile teilor în floare,
Pe caldarâmul străzilor uitate.
Și așa mi-era de grea singurătatea
Acestei primăveri, ce-mi înflorise
Cărările aducerii aminte
De mult pustii, că m'am oprit trudită
Ca un drumeț alături de morminte,
Și am-așteptat*

*... .. Atunci porni în taină
Să-mi cânte jalnic vântul la ureche
Povestea mea, povestea tuturoră,
Mai tristă decât vremea, și mai veche.*

*Și am plâns atunci sub teii grei de floare
Iubirea mea, iubirea tuturoră*

Am plâns, sub alba teilor ninsoare,

* * *

*Mi-a spus odată vântul o poveste,
Poveste fără zâne, fără smei,
Când primăvara scutură în mine.
Și'n taina înserării, flori de tei.*

VALENTIN DUNĂREANU

Cireș bătrân . . .

Mă poartă pașii iar spre tine,
Cireșule bătrân din vale,
Tu iernilor le stai în cale,
Din fulgii lor sfârșitu-ți vine.

A nins pe crengile-ți uscate
Mulțimea visurilor mele,
Te-ai înfrățit atunci cu ele,
Cu gândurile mele toate.

Când n'am găsit popas în vieață
Sburai de gându 'nzăpezit
Spre vis . . . și 'n urmă m'am oprit
Sub umbra ta, cireș de ghiață!

Azi viu din nou pe-aceeași cale
Cu fulgii mari în sborul lin,
Mai are oare rost să vin,
Cireșule bătrân din vale?

Când iernile or să te 'ngroape,
Din ritmul fiecărui ceas
Ți-o face Bistra parastas
Cu gândurile-mi pe aproape.

Căci azi ești tu sătul de vieață . . .
Mai singură ca 'n alte seri
Mă 'ntorc pe-acelaș drum de ieri
Și-mi prind în suflet flori de ghiață

MAIA BISTRA

Aia ahde . . .

Ninge. Fumul alb se ridică leneș din coșurile caselor.
În casă, focul arde cu sgomot; eu îl ațâț mai bine; dar
copilul care este cu mine în cameră, mă vede, și după ce
plec de lângă sobă, vrea și el să facă ce m'a văzut făcând.

Vreau s'aprend lampa de pe dulăpiorul de noapte. Apăs butonul. Nu s'aprinde. Apăs din nou. Același rezultat. Cercetez sârma. Nu mi se pare întreruptă, nici lampa defectă. Prind becul, — îl înșurubez puțin: lampa s'aprinde. Fusesse desșurubat.

Tot timpul, micul meu Ticușor mă urmărește cu setea de-a ști a copilului, când vede, aude, simte lucruri noi: subconștient le soarbe. Face apoi și el ce face tata. Se joacă... zicem noi, — vizând plăcerea ce o mai simțim ca pe o reminescentă mângăietoare, privindu-i; dar ei lucrează...

Apasă și el butonul, iar când lampa se aprinde, prinde fără să fie nevoie, becul.

— „Arde“, îl fac eu atent, cu îngrijorare în glas, pe care el o simte, dar nu înțelege: Becul era doar cald numai, dar de-o căldură ce-i plăcea și-l îndeamna să repete experiența. Incerc să-l opresc. Nedumerirea-i se mărește: „Ahde?!“ Nu înțelege îngrijorarea-mi. Simt că nu înțelege cuvântul.

Ca să-l opresc, îi atrag atențiunea spre mine, ducându-l pe firul povestii aleșuitoare începute, cu mine, lângă soba ce dudua de focul menit să'nvingă crâncenul frig ce năvălește și se strecoară pe unde poate, pe sub uși, prin micile crăpături ale ferestrelor, prin zidurile reci.

Cântecul focului, troznetul lemnelor, melodia flăcărilor ce se mistue încălzind, îl atrag mai mult decât cuvântul meu.

Soba de teracotă răspândește o moleșală odihnitoare. Copilul simte aceeași căldură plăcută a becului mângăiat. Instinctiv mâna i se apropie de sobă: vrea s'o prindă, s'o mângâie.

Ingrozit aproape, îi strig: — „Arde!“ Se sperie și el de glasul meu neobișnuit de tare, dar nedumerirea îi e cu atât mai mare. „Judecând“ după căldura plăcută, moleșitoare, odihnitoare, mai puțin înțelege îngrijorarea și opreliștea.

Il mut pe celălalt genunchiu, spre partea unde soba era destul de caldă, tștuși atingerea ei nu i-ar putea produce vreo arsură mai serioasă și-l las cu credința că nu-l observ.

El întinde din nou mâna, dar nu o atinge: îmi aşteaptă opreliştea. Care nevenind la vremea scontată de gestul lui, mă, priveşte mirat. E convins că nu-l bag în seamă. E liber în sfârşit. Uşurat şi grăbit, pune degetul pe sobă.

Un cutremur şi un strigăt îmi duc tot sufletul cu ochii şi mâna spre degetul lui. Resuflu uşurat: nici o urmă de arsură. Dar el, cu lacrimi în ochi, îmi arată, — cu degetul contractat în^oă de durere, — soba, — şi-mi spune plângător: — „Aia ahde“, accentuând atât de muştrător parcă cuvântul: „Aia“...

— „M'ai adus dela jocul“ meu cu lampa, — parcă-mi spunea muştrarea lui, — oprindu-mă să-i ating căldura, înspăimântându-mă că: „arde“. Şi m'ai adus lângă soba, de n'am mai simţit îngrozirea focului, când m'ai oprit cu acelaşi cuvânt: „arde“. Vezi acum înţeleg şi eu că *soba* „ahde“. Desigur a înţeles mai mult, decât lăsa să se vadă muştrarea lui: a înţeles cuvântul: *arde*. Dar am înţeles eu, elevul lui, tatăl său, că: realitatea premerge şi trebuie să premerge cuvântului; şi m'am îngrozit eu acum, de ce suntem noi în stare să facem din copiii noştri: făcându-i să creadă ca ştiu cuvinte, al căror sens atât de târziu pot să-l prindă; ca să nu-l mai simtă, nici cuprindă, nici când vremea şi experienţa li-l aduc cunoscut.

Căci oricât s'ar părea de paradox: în aparenţă doar vorbim aceeaşi limbă; în realitate, limbajul sufletului ne e atât de diferit, atât de diferenţiat, atât de singular: acesta constituind unul din motivele, pentru cari oamenii, folosind aceleaşi cuvinte ale aceleiaşi limbi, nu se 'nţeleg totuşi...

Pentru aceea nu crede sătului la flămând. Pentru aceea oamenii cari vorbesc atât de frumos, — acţionează atât de neconform cu vorba, ce le iese atât de uşor dintr'un loc, unde a fost înmagazinată fără să lase urme adânci ce ar durea, când s'a rupe pentru a ieşi la lumină...

Pentru aceea:

E uşor a scrie versuri

Când nimic nu ai a spune...

.

Pentru aceea: „Întru început era cuvântul... prin care toate s'au făcut; fiindcă era: „zis şi făcut“.

Pentru aceea se 'nțeleg atât de greu cei mari cu cei mici... Noi le spunem celor mici, tot de atâtea ori cuvintele noastre de grijă și îngrijorare și suntem supărați că ei și le pot înțelege doar pe ale lor. Mai ales cele plămădite în frământări și durere, cum să le cadă coapte din suflet, fără să le fi dospit aluatul plânsului înăbușit...

...— Te doare o măsea... Plânge-ți necazul unuia ce nu i-a simțit niciodată durerea greu de suportat și vei auzi, la plânsu-ți infundat, „prietenește“ dojeni:

— „Te doare, te doare! Ia nu te mai plânge și tu ca o babă. Fă-te că nu observi și-ți va trece durerea“.

Dar de ai norocul să te simtă unul ce i-a cunoscut amarul, nu trebuie să i te plângi; te va întreba el, cu atâta balsam mângăitor în glas, de-l simți ales proaspăt de pe drojdiile durerii: — „Mă, te doare, mă?! Care mă? Arată-mi-o! Asta? Uf! Mă! și pe mine m'a durat anul trecut una, uite asta, trei săptămâni. Și tot atunci mă alina, când eram la dentist s'o scoată! Mă, câte nopți n'am dormit! Te doare tare, mă?! De când te doare?...

... Care-s cuvintele, cu cari crezi că poți să mângâi pe orfan de pierderea celor, prezența ocrotitoare a cărora te mângâie pe tine?!

Și cu ce cuvinte să alini durerea văduvei, văduvită și de mângâiere și de nădejde, când moartea nu ți-a săpat încă, în cei aproape de tine, drum spre adâncirea brazdelor, prin cari se scurg durerile 'n suflet?...

— „Aia ahde...“

... Și-am înțeles atâtea frământări ale vremii și ale veacurilor; atâtea dureri nemângăiate și nealinate, cărora nu le găseșc puțința de-a le da cuvânt, deși le simt și sufer...

Am strâns la piept, cu căldură, pe micul meu dascăl, care mă privea liniștit și senin. Iși uitase mustrarea de mângâierea cuvântului ce i-l născuse durerea; dar poate și de subconștienta simțire a mustrării ce mi-o făceam de-a fi îndrăznit să mă simt dascălul... celor al căror învățacei va să fim, ca să se poată și ei și noi mântui: ajutându-i noi, — fără de grija dragostei noastre n'ar putea o face, — să-și păstreze și desăvârșească în ei, cele de nepăstrarea și nedesăvârșirea cărora ne pierdem și pierim.

Pentru aceea, după trecere de decenii, aud și azi tot atât de clar, cu aceeași dureroasă strângere de inimă, muștrarea micii dureri, ce mă urmărește de câte ori mă aflu în fața problemei atât de greu de deslegat a sufletului de copie; încât din reminiscența plânsului: „ata arde“, — pătruns adânc în sufletu-mi tot atât de îngrijorat să nu se ardă cei pe cari suntem chemați să-i ocrotim și încălzim, — parcă aud desprinzându-se chemarea și muștrarea grijulie a Dumnezeescului Copil.

— „Cu frică, cu credință și cu dragoste să vă apropiați!...

TATA

Sătucul meu

*Sătucule în care am copilărit
In care prima dată am iubit
Te doresc atât de mult
Cămin de lut.*

*Sunt și pe-aici, dar nu ca tine
Nu e nimic ce i la noi
Toate sunt pe-aici
Pline de noroi.*

*Sătucule, sătuc...
In care mi-am cântat iubirea.*

... ..

*Acum când pașii mei s'au oprit
Și obosit
Pe-o margine de drum
Mi se pare totul scrum
Sătucule, sătuc!*

... ..

*Vânturi pribege
M'au furat*

*M'au purtat
Prin țări fără lege
Fără cânt
Fără mormânt
Fără 'mbrăfișări
Și desmierdări.*

*Sătucule, sătucule
Mi-am închis în mine
Darurile tale
Doinele pe care
Le cântam prin lunci, la vale
Toate câte tură
Azi au adormit
Și zac
Toate 'n juru-mi și în mine
Astăzi tac.*

Ucraina.

*GH. VLĂDOIU
sublocotenent.*

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Eroul

*Eu sunt luptătorul din plaiuri străvechi
In anii mei port o dulce primăvară
Orgia de gloanțe mă însultă 'n urechi
Pornit-am să lupt pentru țară.*

*Acasă, ochi umezi mi-așteaptă 'n pridvor
Sosirea — și-o liniște dulce coboară;
Iar inimi triste și pline de dor
Se roagă la Sfânta Fecioară.*

*In iureș năprasnic, prin grindini de foc,
M'avânt să frâng lanțul sclaviei
Sus fruntea! De moarte nu-mi pasă deloc
Sunt fiul Credinței și-al Gliei.*

*Păgâno, mi-ai rupt din pământul străbun
Pe frați și i-ai dat pribegiei
Cu sete nebună cumplit mă răsbun
Sus flamura sfântă a Gliei.*

*Altar vreau să' nalt pe pământ plămădit
Cu lacrimi și sânge șuvoaie
Și cruci să ridic pentr'un Neam chinuit
Nu-mi pasă că schiji curg ploaie.*

*Un glonte răsleț dîn plai mi-a țintit
Piciorul drept — Români înainte!
Pe brânci mă târăsc că sunt de granit
Și inima-'n mine-i tierbinte...*

*Iar dac'am să mor, tu frate Român
Mormântul mi l sapă în răzoare
O cruce la cap — pe brazda de fân
Să-mi pui tricolorul și-o floare.*

*Și celor de-acasă le spune că-s dus
In lumea ostașilor ce scapăr
Că mor fericit — Cu mine-i Isus
Și Glia și Neamul ce-l apăr...*

VICTORIA S.

De ziua ta

gânduri pentru tine L.

Atâta timp trecut-a: o Toamnă tristă ruginită
 In care-am îngropat un gând cu fiecare frunză
 [ngalbenită

Ce-a rătăcit cu vântul în nopțile pustii
 Când am sperat că într'o zi vei reveni
 . . . Dar n'ai venit: dar n'ai venit.

Îți mai aduci acum aminte de ziua'n care ți-am
 [jurat iubirea?
 Ai plâns când ți-am jurat că ne zâmbește fericirea

— — — — —
 De-atunci, e poate mult de-atunci: tristețea iar
 [mi-am regăsit
 C'a trebuit să sufăr de când m'ai părăsit
 Și vezi cu nu te-am lepădat așa ușor din mine
 Te-am rechemat și te-am cântat în lacrimi și suspine
 . . . Tu, m'ai uitat . . . da m'ai uitat.

Și-acum e ziua ta . . . e ziua ta nimic mai mult
 Mă caut în trecutu-mi și râsul tău parcă-lascult
 Cum îmi răsună rece ca veștedul surâs
 Al tristelor iluzii ce le-am trăit ca'n vis
 Căci vis îmi este vieața . . . și tu ai fost un vis.
 De ziua ta ți-aș da o floare . . . floarea tu ai fost
 Dar azi e vestejită și numai are rost
 S'o dărui amintirii și tristului trecut
 Ce mi-a rănit speranța și vis mi s'a părut
 Când plâns'am amintirea . . . dar nu pe tine crede-mi.

Ți-aș mai șopti apoi un vers pe care eu ți-l spun
 Acum când razele speranței, din mine trist apun:

De ziua ta citește-mi poezia: vei plânge poate 'ntâia
[oară

Și te-ai ierta copilă mică așa cum te-am iertat odinioară

De ziua ta ți-aș dăruii iubire

Dar nu mai pot și-ți spun iubito: „despărțire“.

NELU TOMA-DĂRĂȘTEANU

cl. 7 lit. Lic. mil. „M. V.“

Primăvara

Compunere de clasă, lucrare trimestrială la 1. Română

O rază de soarele cald ne luminează voios clasa. E un soare cald de primăvrsă, și cu toate că suntem în Februarie, totuși ne cuprinde un sentiment de voioșie pe care-l produce așteptarea primăverii. O primăvară dulce și frumoasă ne-am dori și care să aducă izbânda neamului împotriva acelor cari apărați de frigul iernii: mai rezistă încă împotriva oștilor române, biruitoare. Și mai ales așteptăm răsplata cea mare care ni s'ar cuveni cu dreptate pentru sfortările și chinurile ce le-am suferit. O, Românie de mâine. În care totul va fi fericit și dela cel de sus până la cel de jos, dela bogat la sărac și toți acei ce poartă o inimă românească, toți vor fi mulțumiți că ceace am visat s'a înfăptuit. Toți se vor bucura de frumusețea vieții și a naturii, pe care doar în clipe de pace și mulțumire o înțelegem așa cum trebuie. Doina și cântecele străbune vor răsuna din nou limpede și voios la sate iar hora și jocurile românești vor începe din nou cu

un avânt sporit, peste tot unde Dumnezeu a aşezat poporul românesc. Peste tot va fi pace şi fericire, iar primăvara ce ne întâmpină va fi o primăvară frumoasă şi paşnică: aşa cum trebuie să fie într'o ţară cu hotarele întregite şi care şi-a văzut idealul împlinit. Sărbătoarea Sf. de atunci va fi sărbătoarea cea mai măreaţă din cuprinsul istoriei noastre, căci nu vom serba doar învierea Domnului, ci şi învierea şi mărirea neamului care după chin şi suferinţă îşi primeşte răsplata aşteptată şi binemeritată.

* * *

Intr'o primăvară, vacanţa de Paşte am petrecut-o la Mehadia satul «meu». Impresionat de frumuseţea naturii ce îşi desvelea măreaţă şi suverană bogăţia ei de culori, cântece de păsări şi veselie, am plecat într'o dimineaţă în pădure ca să văd şi frumuseţea primăverii de acolo. Satul aşezat într'o vale, e înconjurat din toate părţile de munţi înalţi, în unele locuri stâncoşi dar mai ales acoperiţi de păduri. În pudure natura era mînnunată; ciripit voios de păsări se auzea în fiecare copac. Era o mulţime de zburătoare de tot felul care harnice şi voioase îşi făceau cuibul pentru aşezarea lor până la toamnă şi pentru puii ce avea să sosească în curând. Le-am privit zâmbind şi am murmurat: — «Ce griji aveţi voi, păsărele mici şi nevinovate. De veacuri, acelaşi destin: să vă clădiţi cuibul şi atunci când încep frunzele să părăsească copacii, să plecaţi în alte părţi. Nici o grije, nici o schimbare în viaţa voastră». Şi m'am gândit că mulţi oameni cu nevoi gpămadă peste capul lor, invidiează soarta fără grijă a micilor păsărele.

M'am uitat în jos; printre alte ierburi răsărit la lumină, câţiva toporăşi drăguţi îşi înălţau zâmbind căpşorul spre soarele ce lumina printre copaci. M'am

plecat spre una din viorele ca s'o rup, dar m-am retras încetișor mână : ce drept am eu să stric cece Dumnezeu a creiat așa de minunat ? cum aș putea să stric frumusețea naturii ? și m'am îndepărtat ușor de acel loc încântător.

Totul în jurul meu era atât de frumos încât am rămas fermecat privind la gingășia naturii desvaluită în acel colț făcut atât de frumos de Creator. Am înțeles atunci cât de mare e puterea lui Dumnezeu și cât de frumoasă e natura pe care El a creat-o.

NICOLAE MARGHETICI
III B. C. D. L.

Hotare noi...

...Camarade Gh. Tulbure
Omagiu viteazului tău tată...

S'au frânt sub semnul Crucii zidirile Satanei
Și'n zăngănit de arme s'a frânt robia gliei,
Și falnicele steaguri a Daciei Traiane,
S'afundă glorioase în stepele Rusiei !...

S'a frânt apocalipsul imperiului terorii
Și dincolo de zare se pravăle furtuna ...
... Moldova e întreagă ca'n vremurile glorii
Așa cum e și fi-va întreagă totdeauna ...

Căci din strămoși lăsată așa ne spune slova
Că tare dintre Nistru și munții din Apus
Avea un singur nume și se numea Moldova:
Un nume sfânt și mare ca soarele de sus...

S'a frânt robia crudă a celor fără vină
 Și temnițele grele și-au desfăcut mormântul...
 ...Doar cruda amintire mai stăruie'n ruină,
 Și 'n locuri de biserici domnește gol pământul...

Prin fumul ce se'nalță din tristele ruine
 Plutește cu-a sa vrajă al mântuirii glas,
 Profet de viața nouă și timpuri de mai bine
 Ce sfarmă amintirea drăcescului popas...

„Bat clopotele iarăși în sfânta Bucovina,
 Și fumul de tămâe se'nalță din altare,
 E iarăși sărbătoare credință și lumină
 Și ard pioase candelii pe lespezi legendare...

Răsună iarăși bucium prin văi Basarabene
 Și plânge iarăși doina și cântă'n sate hora,
 Vin feți-frumoși ca'n basme cu mândre cosânzene,
 Și plânge bucuria în ochii tuturoră...

„Iar vouă fii ai țării căzuți întru credință
 „Spre gloria dreptății și-al neamului destin,
 „Un gând pios și sacru v'aduc recunoștință
 „Și lacrimile țării prin mine azi vă'nchin.

„...Nu vă'ntristați de lacrimi ci vă petreceți somnul:
 „Nu plângem moartea voastră ci-a sângelui din voi,
 „Eroii nu pot pieri... Ci azi vă chiamă Domnul
 „In oaste Sa iubită. a miilor eroi..

Din doliul greu ce plânge în ochii sfinți de mamă
 Din frageda mândrie a fiilor rămași,
 Va răsări odată în străluciri de-aramă
 Dreptatea Românească și moartea celor lași...

...Să ne plecăm genunchii cu gândul dus departe
 La cei căzuți pe câmpul eternei Biruinți,
 Și-uniti să strângem rîndul acum și peste moarte
 Să desrobim pământul roboților părinți.

„Iar voi scăpați de Domnul din crâncena urgie
 „Cu brațul vostru aprig și-al biruinței plug,
 „Trăgeți hotare nouă de nouă Românie,
 „Din Dunăre la mare ...de-Acolo pân' la Bug!...

PAUL DEMETRESCU
 cl. 7 Liceul Militar

BCU Cluj Central University Library Cluj
Floare de cireș

Floare albă de cireș... floare mică de zăpadă,
 Mugurel de nouă vieată ce zâmbești în soare,
 Tu nu știi că te așteaptă o'mpletire de baladă
 Când încep un traiu de vise... traiul fermecat de floare?...

Bobocelul tău surâde mângăit abia de-o rază
 Și se-alintă printre frunze... copilaș atât de mic...
 Minunat, deschide ochii, nu mai știe ce să crează
 Căci pierdut e 'ntre petale... el... bobocul cel pitic...

Soarbe'n ochișori tot cerul... și cuprinde 'ntreaga zare
 Vrea să zboare... să plutească... să se piardă'n lume,
 Dar nu poate; prins de creangă plânge lacrimi prea amare
 Și rămâne mic și gigaș... copilaș fără de nume...

Se perindă zile calde... Și rochița și-o desface
 Alba floare, — jucărie printre frunze aninată...
 Tremurând din aripioare vin albine să se joace
 Și să i soarbă lin nectarul din corola-i fermecată.

Fluturași trimiși de zâne cu iubire o dezmiardă,
 Vântul basme îi șoptește și-o mângăie alene.
 Iar de ploaia cea vicleană ce vrea haina să i-o piardă
 Frunzele-o ascunde în taină și-i șterg lacrimi de pe gene...

Firul vremii 'ncet se toarce... florica de ninsoare
 Ochișorii și-i închide... se-ofilește făr' de veste
 Și se scutură în lacrimi floarea de cireși ce moare.
 Vieța ei? un vis de-o clipă ce a fost și nu mai este...

Astfel e și-a noastră vieță. Se deschide în lumină
 Se înalță către ceruri... dar rămâne pe pământ
 Și se zbate 'n valul vremii spre o zare mai senină,
 Dar dcodată se sfârșește... e cenușă 'n asprul vânt.

Floare albă de cireș... floare mică de zăpadă
 Când începi un traiu de vise — traiul fermecat de floare
 Tu nu știi că te așteaptă o 'mpletire de baladă!
 Mugurel de nouă vieță... ce zâmbești în soare...

NANA

Unui colț din țara mea

Trimite Doamne o primăvară
 În țara fără primăveri
 Să-i ducă vrăbiile iară
 La cuibul trist de două veri.

Trimite Doamne o primăvară
 În țara fără primăveri
 Și fă ca iarăși să răsară
 Un soare cald pe cerul ei.

S'aprindă focul veseliei
 În inimile 'ndurerate

Ce se topesc de-atâtea vreme
In focul dorului de frate.

Să joace 'n ochii tuturor
Scânteia soarelui aprins
Când dimineța aurora
Va răsări unde s'a stins.

M. R. VIDICAN
Beiuș

Făt-Frumos

Nufărul din lac zâmbește Și din valuri se ridică
Peste fermecate unde, Cu-o comoară pe grumaz,
Când Naiada-și cântă'n valuri A Naiadei scmpă salbă
Tainic, locul und' s'ascunde. E a cerului topaz.

Eros îi trimise-acuma Lângă Făt-Frumos se duse
Făt din dacice poene, Și îl sărută pe gene
Al Naiadei cânt s'asculte Il privi apoi o clipă
Și s'o mângăe pe gene... Și se depărtă alene...

Făt-Frumos privește lacul Când Morfeu îi fură visul
Vede'n undă-i cum scântee Dorul Daciei l-apucă,
Nimfa cu nufăr în plete, Lăsă inimii durerea
Și-obrajori-flori de-orchidee. Și se pregăti de ducă...

Fermecat de-a ei privire — „Nimfele nu port' iubire
Cad a ochilor perdele, „Ca în dacice poene
Visuri dulci Morfeu i-aduse: „Amor nule-a dat putere
Vis cu sărutări de stele. „De Ilene-Cosânzene“.

Răsări din lac Naiada „Mă întorc într'a mea țară
Nimfa cu ochi de safir, „Unde e stăpân Xalmoxis,
Fermecă a apei undă: „Unde totu-i îndrăgire
Gura-i — pup de trandafir, „Și viața e un vis“.

IONIȚĂ BUFTEA
L. C. „Principele Carol“

IMN

Celor ce s'au jertfit pentru Cruce.

El ștearsă figura Slăvitului Crist
 De vânturi și ploii...
 Uscată-i țărâna mormântului trist
 Mormânt de eroi.
 Sub umbră stăpână de falnic stejar
 Aici dormiți voi
 Vă 'nalță un cântec, vă 'nalță — un altar
 Fiți slăviți, eroi!
 Voi, ce-ați plecat să 'naltați un popor
 V'ați cinstit pe voi
 Astăzi noi toți vă cântăm într'un cor
 Un imn de eroi.
 Voi toți într'un gând ați luptat, v'ați jertfit
 Să ne ridicăm noi
 Cucernic păzi-vom hotarul stropit
 Cu sânge de eroi.
 Că 'nbracă un tricolor cu sânge udat
 Și mândru de voi
 Vă poartă la sânu-i pământul curat
 Odihniți, eroi!
 Și-acum dela Bug la mândrul Ardeal
 Se naște-un popor nou
 De voi făurit, de-al vostru ideal
 Prin moarte de erou.

ELENA NICOLAU

Epigramă

Răspuns lui Sandu Balmoșan... apropo de plâns.

De nu poți cu ochi uscați
 Continuă cu „umezeală“,
 Însă scrie cu creionul
 Că o să-ți cadă pe cerneală.

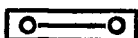
OLARU LIVIU
 stud. Acad. de Artă Dramat.

Epigramă

Răspuns lui; Aetfub.

Lirei mele Cel de Sus
Coardă n'a vrut să-i mai pună,
Căci a știut că pentru tine
Chiar și fără ea e bună...

OLARU LIVIU
stud. Acad. de Artă Dramat.

Povestea unui fulg

(Continuare la povestea unei picături de apă)

Gerne mereu de eri dimineată, mărunț și liniștit.

Este la a treia ninsoare. S'a adunat destulă zăpadă pentru sanie sau sky.

Urc panta, îmi curățesc skyurile de zăpada prinsă pe ele și pornesc la vale. E prima dată când am skyurile pe picioare, după trei ani de pauză.

La cea dintâiu figură pe care o 'ncerc, îmi pierd echilibrul și mă așez pe covorul alb, care din fericire e destul de gros.

Când să mă ridic, mă las iar moale, jos. Sora mea vine din urmă și se oprește, întrebându-mă speriată:

— Ce e? Te-ai lovit? Nu te poți scula?

— Ba... nu! Dar te rog haide puțin.

Ii arăt și ei un fulg splendid care s'a depus pe mâneca mea. E foarte mare și frumos.

Mă scotocesc prin buzunare și găsesc lupa, care o am întotdeauna la mine.

Mărit de câteva ori, fulgul își descoperă toată frumusețea.

— Mai știi picătura aceea de apă? zice sora mea. Unde se va fi dus?

— Sunt aici, sunt aici, strigă o voce ascuțită. Mă aplec spre fulg. De la el a venit strigătul.

— Bine că te-am regăsit, spune iar vocea. Știi, când am plecat atunci dela tine, ploaia încetase.

Soarele se ocupa tocmai cu evaporarea ultimelor băl-
tuțe de apă. M'am ridicat repede și eu și mi-am ajuns se-
menele.

Vânturile și răurile în care cădeam ne-au purtat în
toate părțile, până când ne am trezit în cealaltă emisferă
a pământului.

La voi era atunci primăvară, dar prin locurile acelea
toamna era pe sfârșite.

Am căzut în apele unui râu. Prima iarnă din viața
mea m'a aflat acolo. Am simțit deodată un frig strașnic.
În timp ce celelalte picături mă striveau între ele, am în-
ceput să mă transform și eu și să apăs la rândul meu asu-
pra lor.

Se întâmpla totul atât de repede încât n-
mi puteam da seama ce e cu mine.

Dela un timp am văzut că nu mai mergem.

Eram aproape de suprafață. Privind în sus, n'am vă-
zut cerul, cum mă așteptam, ci numai alb. Nici eu, nici se-
menele mele nu mai eram transparente.

Înghețasem!

După vreo săptămână, au venit oameni mulți și au
tăiat ghieața cu topoarele, încercând-o în camioane. Am fost
transportate pe bordul unui vapor care pleca spre Europa.

Avem menirea de a nu lăsa proviziile vasului să se
altereze în trecerea prin ținuturile calde.

În cala transatlanticului am trecut Equatorul.

Era o căldura înăbușitoare. De pe unele blocuri de
ghiață curgea sudoarea șiroaie, dar eu m'am ținut bine până
în apropierea Europei.

Atunci n'am mai putut de dor, m'am topit și am eva-
porat, luând-o mai repede spre coastă.

Am zăbovit o vreme prin Italia, apoi vântul ne-a pur-
tat din nou pe aripile lui, spre țara ta.

De sus totul se vedea alb.

Am întâlnit prin înălțimi straturi reci de aer și n'am
mai avut vreme să ne prefacem în apă, trecând direct în
starea de acum.

Nu mă vezi?... Sunt aci, la mijloc. De mine se prind cele șase colțuri ale stelei.

M'am apropiat mai tare, cu ochii fixați pe fulg.

Răsufierea mea caldă a mângâiat mâneca... și în locul fulgului a rămas o mica pata umedă, apoi nimic.

* * *

Când mi-am pus hainele la uscat în bucătărie la căldură, printre aburi ușori ce se ridicau din ele se afla și prietena mea, picătura, urmându-și calea destinului vecinic...

BENA I. MIRCEA
cl. IV-b C. D. L.
Cluj-Timișoara

BCU Cluj / **Pantum** Library Cluj

<i>In toamna-aceea dureroasă</i>	<i>Am pornit atunci la vale</i>
<i>Bătrânu mi sat atât de drag</i>	<i>In ochi cu lacrima tăcerii;</i>
<i>Când picau otăvi sub coasă</i>	<i>Pe a pribegiei cale</i>
<i>Părăsifu-l-am pribeag</i>	<i>Imi pasc oițele durerii.</i>

<i>Bătrânu-mi sat atât de drag</i>	<i>In ochi cu lacrima tăcerii</i>
<i>Cu ale amintirii stâni</i>	<i>Să nu-mi sting jarul tinereții</i>
<i>Părăsitu-l-am pribeag</i>	<i>Imi pasc oițele durerii</i>
<i>Alungat de noui stăpâni.</i>	<i>Pe veștedu-mi imaș al vieții.</i>

<i>Cu ale amintirii stâni</i>	<i>Să nu-mi sting jarul tinereții</i>
<i>Am pornit atunci la vale</i>	<i>Urâsc apusa zi poroasă</i>
<i>Alungat de noii stăpâni</i>	<i>Pe veștedu-mi imaș al vieții</i>
<i>Pe a pribegiei cale.</i>	<i>In Toamna-aceea dureroasă.</i>

TEOFIL BARBURA
cl. VIII. lit. Loga
Timișoara

Străluce lacul . . .

*Străluce lacul înghețat sub lună,
Sub vâlul ei de pânză argintie.
In jurul lui pădurea e pustie
Și cântecul tăcerii doară sună.*

*Copaci uscați acuma-s niși cu-o mie
De fulgi de neauă albă... moale... bună...
Tăcere... Doar o butniță nebună
Tot smulge svonu-i de melancolie.*

*Ci totul e'nvălit în haina castă
Și înstelată a domniței Noapte.
Zăpada se tot cerne'n dalbe valuri.*

*Durerea mea e numai fără maluri,
Și s'o aline nu vin a ei șoapte.
Dece-i așa de tristă noaptea asta?...*

BCU Cluj / Central University Library Cluj
TRAIAN COSTA
Oradea—Arad

Epigramă

Dlui F. D. la poezia „O clipă“
pe care o semnase ca student.

„O clipă“ văd că ești student,
Amicul meu, însă regret,
Că din atâtea zeci de clipe,
N'ai fost o clipă doar... poet.

DAF

Neliniște¹⁾

fle... Ică

*Lumina dorurilor moarte
Azi, sufletu-mi din nou frământă,
Și-atâtea clipe tericite
Din lumea celor ce cuvântă.*

*Nutrind nădejdea de mal bine
Ușor și triste se coboară,
Ducând iubirea vieții mele
Pierdut-acum-în fapt de seară.*

*Parfumul florilor de nufăr
Și farmecul din vremi apuse,
Din umbra tainicelor bolte
Nevinovat și trist se duse.*

*Splendoarea viselor tugară
S'a stîns pe veci nedumerită,
Pânzînd durerea mea amară
Demult pribeagă și cernită*

*Iar inima pe veci pustie
Și-urmează lungul ei calvar,
Plângînd în liniștea plăcută
Norocul meu... demult hoinar...*

SANDU BALMOȘAN
octavan Loga

1) Din volumul care va apare „Clipe spulberate“.

Dlui Aetfub care debutează acum în

Epigramă

*Scrii acum la epigrame,
Căci un lucru te-a mirat :
„Cum citind a tale versuri,
Încă tot n'am sucombat“.*

DAF

Fulgi de nea

In zborul fulgilor de nea,
 — petele nici catifelate —
 îmi torc al gândurilor caer;
 In zbor de armonii uitate,
 ași vrea,
 să-mi sune viața 'n hohot și în vaer.

Frânturi din sufletu-mi pustiu,
 ași vrea să risipesc năvalnic,
 să piară'n vânt azi clipe de iubire,
 și clipe cu cernit zăbranic;
 Să știu
 că-mi plămădesc o nouă fericire.

In zborul fulgilor de nea,
 — steluțe mici de naftalină —
 îmi tremur pasul visurilor mele
 'n aceeași clătinare lină
 ș'ași vrea
 să mor așa, cu gândul dus spre stele.

FULEA DORIN
 student.

Lui Brebenel, pentru
 poezia: „De-ar fi viața...”

Ca să fie viața
 „Un cânt frumos de ciocârlie“,
 Ar trebuii ca mai întâiu
 Tu să te lași de poezie.

NIKY

M A M A

Imi amintesc, a fost noapte lină,
Ea, tot stătea pe lângă patul meu.
Era o sfântă mă, privea senină
Și lacrimile fi curgeau mereu.

Cu palma-i mică îmi cuprinse fruntea,
Iar eu plângeam înfiorat
Atunci simțeam că-i aproape moartea
Apoi încet, de toate am uitat.

În somn visasem că e sănătoasă,
Că ne-am jucat ca și de-atâtea ori
Imi povestea de vulpea firoascoasă,
De țări frumoase, călduri de cocori.

Am auzit încet a ei chemare...
Și m'am trezit, dar vai, era târziu,
Așa își dase ultima suflare,
Chemând la ea pe unicul ei fiu.

Oh, de atunci nu știu ce-i mângăierea
Sunt mort și eu cu tine, mamă...
M'a părăsit pe veci fericirea
Mi-e sfâșiată inima sărmană.

SANDU SABĂU
cl. VII lit. C. D. L.

Epigramă

Lui Daf.

Cu spiritul tău epigramist
Făcuși pe atâtea „paf!”,
Încât sincer mă întreb:
Printre dâșii nu-i și Daf?

NIKY

Așa trec prin lume . . .

*Așa trec prin lume, stingher călător,
Ca frunza, ce plere pe aripi de vânt...
Fugar, ce aleargă spre somn de mormânt...
O rază ce moare sub umbră de nor...*

*Spre marea de pace, ce lacrimi stinge,
Viața mea curge încet în tăcere...
In pieptu-mi se sbate a vieții durere,
Cum apa'n cascade se sbate și plânge...*

*Prin codru, la umbra bătrânilor fagi,
In sunet de doină cântată în seară,
Ascult cânt de păsări, ce-au fost și-mi sunt dragi.*

*Depart de lume, sub soare de vară,
In mijloc de codru cu rumene fragi,
Viața mea trece, tăcută și-amară.*

VASILE MUREȘANU
cl. VI a L. T. D.

Șara noastră

Starea'n care azi te afli,
Românie, rău mă doare.
Țară mândră și bogată,
Cum alta nu e sub soare.

Năvăliră toți străini,
La comorile ce porți,
Lăsând pradă la cerșit,
Pe urmașii celor morți.

POP ANDREI cl. III. A
Lic. C. D. Loga

Şezătoarea noastră.

Revista își încheie al doilea an de apariție în refugiu, în al șaselea al existenței ei, înconjurată tot mai mult de dragostea și elanul celor mici și înțelegerea celor mari.

Întâia oară la Timișoara — a doua oară de la apariția ei (prima oară la Oradea în 1940) — pleiada de colaboratori vechi și noi ai revistei îndrănesc să apară în public, pentru a ilustra și pe această cale progresul vădit la care s'au ridicat ei, ridicându-se prin aceasta și „Țara Visurilor Noastre”, într'o

Şezătoare artistico-literare

ce va avea loc în sala Palatului Cultural, Sâmbătă, în 21 Martie a. c. ora 16 precis, sub înaltul patronaj al

I. P. S. Dr. VASILE LAZARESCU, episcopul Timișorilor și al domnilor Dr. NICOLAE BIRĂESCU, prefectul județului, Dr. EUGEN POP, primarul Municipiului și SABIN EVUȚIANU, inspector gen. școlar,

cu prețioasele colaborări ale: d-șoarei *Lya Hubic* și *Rita Stanciu* de la Opera Română și d-na *Lilly Bulandra* profesoară la Academia de Artă Dramatică și dna *Florica Ciura Ștefănescu* de la Teatrul Național. Şezătoarea va arăta:

1. Ce se scrie la „Țara Visurilor Noastre“

În aceasta parte a programului vor citi din operele lor colaboratorii reviste: Tr. Homorogan, Ionel Frățilă Zoe, I. Șeitan, Luci Lucian, M. Bene, A. Popa, S. Balmoșan, Titi, Gigi, N. Marghetici, I. Bufta, Cioroianu Pai, Nunu, P. Demetrescu, V. Mărcuș, Traian Birăescu, Nana, Maia Bistra, V. Dunăreanu Zoe, I. Poenariu, Niky, Barbura, Nelu Toma, I. Sabău, P. Plumbaș, Dan R. Ionescu, T. Deme, L. Olariu, G. Bălțat, D. Fulea, G. Cosma și își vor da concursul d-șoara Tațiana Vățianu și dl D. Mărgineanu de la Academia de Muzică și Artă Dramatică.

2. Cum se scrie la „Țara Visurilor Noastre“

În aceasta parte se va reprezenta actul 3 al comediei „*Delta Inspirațiilor*“ de Eugen Groza.

Veniți cu toții aducând și pe toți ai voștri, pentru a le arăta cât de mulți suntem noi și ei când suntem una și cât de mult este Ea a noastră: **ȚARA VISURILOR NOASTRE.**